

Ilmestyskirja 4

Ilm. 3:1-13

Olemme tässä Alusta alkaen –ohjelmassa selittämässä Ilmestyskirjaa. Viime kerralla pääsimme 2. luvun loppuun.

Nyt jatkamme luvun 3. alusta. Kolmannessa luvussa jatkuvat Vähä-Aasian seitsemälle kristilliselle seurakunnalle osoitetut kirjeet, jotka ylösnoussut Jeesus saneli Johannekselle, jotta hän lähettäisi ne noille seurakunnille, niissä ääneen luettaviksi.

Kirjeet on osoitettu seurakuntien ”enkeleille”. Jos tämän apokalyptiseen eli näkyihin liittyvän kielen yrittää kääntää normaalimmalle kielelle, niin sen voisi tehdä sanomalla, että seurakunnat ja niistä muodostuva kirkko ovat hengellinen instituutio. Siitä huolimatta, että kirkko on myös maallinen organisaatio.

Kirje Sardeksen seurakunnalle

Mitä Vähä-Aasian seurakunnille kuului hengelliseltä kannalta? Seuraavaksi kuulemme sen Sardeksen seurakunnan osalta:

Sardeksen seurakunnan enkelille kirjoita: "Näin sanoo hän, jolla on Jumalan seitsemän henkeä ja seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi. Sinä olet elävien kirjoissa, mutta sinä olet kuollut. Herää ja vahvista sitä, mikä vielä on jäljellä, sitä, mikä jo oli kuolemaisillaan. Olen havainnut, että tekosi eivät täytä minun Jumalani vaatimusta. Muista, kuinka kuulit sanan ja otit sen vastaan, tarkkaa sitä ja tee parannus. Ellet ole hereillä, minä tulen kuin varas, yllätän sinut hetkellä, jota et aavista." (Ilm. 3:1-3)

Sardis oli tärkeä kaupunki. Se oli 600 –luvulla eKr. ollut Lydian valtion pääkaupunki ja myöhemmin, Aleksanteri Suuren valloitusten jälkeen, hänen seuraajiensa eli seleukidien perustaman valtion pääkaupunki. Roomalaisten alistettua Lydian valtaansa Sardekselta tuli oikeuden käytön kannalta alueen tärkein paikka.

Sardes oli monikulttuurinen kaupunki: siellä eli kreikkalaisia, makedonialaisia, roomalaisia ja juutalaisia. Kaupungissa oli monia temppeleitä. Siellä palvottiin mm. Artemista, Zeusta, Dionysiosta. Myös Rooman keisareita Tiberiusta, Caligulaa ja Claudiusta kunnioitettiin jumalina. Kaupungissa oli myös suuri ja vaikutusvaltainen juutalainen yhteisö, jolla oli lain mukaan oikeus harjoittaa omaa uskontoaan. Sillä oli esimerkiksi omat lihakaupat, joissa oli Mooseksen lain mukaisesti teurastettua kosher -lihaa.

Kristillinen seurakunta Sardeksessa oli ollut jo jonkin aikaa ennen Ilmestyskirjan kirjoittamista.

Mutta sillä ei mennyt hengellisesti hyvin. Ulkonaisesti se oli ”elävien kirjoissa” mutta sisäisesti se oli kuollut tai kuolemaisillaan. Käsittääkseni kyse oli siitä, että seurakunnan uskosta oli tullut muotomenoa vailla sisältöä. Suhde Kristukseen oli vaurioitunut tai katkennut. Seurakunta ei enää uskonut eikä rakastanut. Se ei tehnyt rakkauden tekoja eikä todistanut Kristuksesta.

Sanan kuulemisesta

Mikä avuksi? ”Muista, kuinka kuulit sanan ja otit sen vastaan, tarkkaa sitä ja tee parannus.” Kristittyinä olemisessa on kyse Jumalan sanan kuulemisesta. Vain se voi tehdä meidät eläviksi ja pitää hengellisesti elävinä. Siksi palaaminen Kristuksen yhteyteen tapahtuu palaamalla Jumalan sanan kuulijaksi ja sen vastaanottajaksi sydämessään. Sitä pitää tarkata ja sen valossa muuttaa mielensä eli tehdä parannus.

”Muutamia sinulla sentään on Sardeksessa, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan. He saavat käyskennellä minun seurassani valkeissa vaatteissa; he ovat sen arvoisia (Ilm. 3:4).

Ilmestyskirjan perusteella voimme sanoa, että Kristus ei kannata ”avarakatseista kansankirkollisuutta”, jossa jokainen on kunnan kristitty kasteensa perusteella, riippumatta siitä miten elää ja uskoo. Kristus selvästi tekee tässä eron elävässä uskossa olevien seurakuntalaisten ja niiden välillä, jotka ovat ainoastaan nimellisesti kristittyjä. Kristukselle ei riitä se, että ihmisen nimi on kastettujen luettelossa. Varmaan Sardeksen seurakunnan jäsenetkin olivat kaikki kastettuja kristittyjä. Silti Kristus sanoo, että Sardeksen seurakunnassa oli vain muutamia, jotka eivät olleet tahranneet kasteessa saamiaan hengellisiä vaatteita.

Sitten seuraa kaikkien näitten seitsemän kirjeen lopussa oleva kannustava lupaus ”voittajalle” eli sille, joka kestää uskossa Jeesukseen loppuun asti:

Se, joka voittaa, saa yleen valkeat vaatteet, enkä minä pyyhi hänen nimeään elämän kirjasta, vaan tunnustan hänet omakseni Isäni ja hänen enkeliensä edessä (Ilm. 3:5).

Ilmestyskirjan lopussa puhutaan elämän kirjasta. Se on Jumalan kirjoittama niiden kristittyjen luettelo, jotka ovat hengellisesti elossa. He pääsevät ylösnousemuksen jälkeen Jumalan valtakuntaan eli Uuteen Jerusalemiin (ks. Ilm. 20:15, 21:27).

Mitenkä syntinen ihminen voi toivoa, että hänen nimensä olisi ja pysyisi tässä pelastuvien luettelossa? Ei mitenkään muuten kuin uskomalla, että Jeesus on minunkin vapahtajani, joka on sovittanut syntini ja jatkuvasti pesee minut puhtaaksi synneistäni, joita kristittyinäkin teen. Siksi Ilmestyskirjassa on myöhemmin tällainen näky:

Yksi vanhimmista kysyi minulta: "Keitä nämä valkeavaatteiset ovat? Mistä he ovat tulleet?" Minä vastasin: "Herra, sinä sen tiedät." Hän sanoi minulle: "Nämä ovat päässeet suuresta ahdingosta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä." (Ilm. 7:13-14)

Me olemme siis kristittyinä vastuussa Jumalalle tekemisistämme. Meidän on tehtävä hyviä tekoja ja vältettävä synnin tekemistä. Tästä huolimatta meidän pelastuksemme on loppujen kiinni siitä, että Jeesus on sovintoverellään tehnyt meistä Jumalalle kelpavia. Tämä otetaan vastaan ja siitä pidetään kiinni uskonnolla Jeesukseen omana vapahtajana.

Mitä tämä tarkoittaa meidän aikamme kirkolle? Mitä se tarkoittaa meidän evankelis-luterilaiselle kansankirkollemme?

Sen miettimiseen Kristus haastaa meitä näillä sanoin:

"Jolla on korvat, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille (Ilm. 3:6).

Minusta se tarkoittaa ainakin sitä, että pelkkä kirkkoon kuuluminen ei merkitse teologisesti eli Kristuksen edessä juuri mitään. Vaikka ihminen olisi kastettu ja hänen nimensä olisi kirkon kirjoissa, niin se ei tarkoita, että hän olisi pelastettujen joukossa, ellei hän elä hengellisesti, uskosta Jeesukseen.

Tällaista sanomaa ei saa halveksia vääränä herätysliikeuskovaisuutena. Tai jos sen tekee, silloin halveksii Kristusta, joka tämän mukaan on herätyksen saarnaaja, ja nimenomaan siten, että sen herätysaarnan kohteena ovat nimenomaan kastetut seurakunnan jäsenet.

Hän sanoo meillekin, tämän ajan seurakunnille: "Herää ja vahvista sitä, mikä vielä on jäljellä, sitä, mikä jo oli kuolemaisillaan." Ihminen on kyllä Jeesukselle aina "jäljellä". Mutta vailla uskon suhdetta häneen Jumalan sanan kuulemisen kautta hän on hengellisesti kuollut tai kuolemaisillaan.

Tämä on minusta se, mitä Pyhä Henki sanoo Ilmestyskirjan kautta meidän kirkollemme.

Kirje Filadelfian seurakunnalle

Filadelfiakin oli tärkeä kaupunki, joka sijaitsi kaakkoon Sardiksesta. Sekin oli tietysti tuohon aikaan Rooman hallinnossa. Väestö oli lydiaalaisia, mysalaisia ja makedonialaisia. Lisäksi siellä oli roomalaisia liikemiehiä, sillä kaupunki oli tärkeä tekstiilien ja nahkatavaroiden tuottaja. Oli siellä myös juutalainen yhteisö ja sen synagooga.

Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: "Näin sanoo Pyhä ja Tosi, Daavidin avaimen haltija, hän, jonka avaamaa ovea ei kukaan sulje, hän, jonka sulkemaa ovea ei kukaan avaa: 'Minä tiedän sinun tekosi. Edessäsi on nyt avoin ovi, minä olen sen avannut, eikä kukaan voi sitä sulkea. Sinun voimasi ovat vähäiset,

mutta sinä olet ottanut sanani varteen etkä ole kieltänyt nimeäni. Niinpä minä annan sinulle väkeä Saatanan synagogasta, niitä valehtelijoita, jotka sanovat itseään juutalaisiksi vaikka eivät ole. Minä panen heidät tulemaan luoksesi ja kumartumaan maahan jalkojesi edessä, ja he ymmärtävät silloin, että sinä olet minun valittuni. Sinä olet tarkoin seurannut sanaani ja kestänyt, ja siksi minä puolestani tarkoin varjelen sinua ja pelastan sinut siitä koetuksen hetkestä, joka kohtaa koko maailman ja panee koetteelle maan asukkaat (Ilm. 3:7-10).

Jeesus nimittää itseään tässä ”Daavidin avaimen haltijaksi”. Se on viittaus siihen, että Jeesus voi avata sen tien Jumalan yhteyteen, josta Vanhan testamentin daavidilainen kuninkuus oli ennakoiva vertauskuva. Jeesus on tie, totuus ja elämä; pääsy Jumalan ”kaikkeinpyhimpään” eli hänen yhteyteensä.

Mutta tässä on pelissä toinenkin vertauskuva. Nimittäin se, että Jeesus lupaa Filadelfian seurakunnalle avata oven sille, että he voivat tehdä menestyksellistä lähetystyötä kaupungin juutalaisten parissa. Vaikka seurakunnan voimavarat ovat vähäiset, niin Jeesus lupaa siunata sen tekemän työn. Silloin sen julistama evankeliumi saa kaupungin juutalaiset kääntymään. He ovat ilmeisesti aiemmin vainonneet tai ainakin painostaneet Filadelfian seurakuntaa kieltämään uskonsa Jeesukseen Messiaana tai ainakin olemaan puhumatta hänestä. Mutta Filadelfian seurakunta ei ole suostunut tähän, vaan on vähäisistä voimavaroista huolimatta pysynyt Jumalan sanassa ja opettanut Jeesuksesta uskollisesti. Nyt tuo uskollisuus alkaa kantaa hedelmää ja kaupungin juutalainen väestö kääntyy ja tunnustaa, että Filadelfian seurakunnan tunnustama Jeesus on Herra.

Sitten seuraa jälleen kirjeen lopussa oleva lupaus ”voittajalle” eli sille, joka pysyy uskossa loppuun asti:

”Minä tulen pian. Pidä kiinni siitä mitä sinulla on, ettei kukaan vie voitonseppelettäsi. Sitä, joka voittaa, minä teen pylvään Jumalani temppeliin, eikä hän joudu milloinkaan lähtemään sieltä. Minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, uuden Jerusalemin, joka laskeutuu taivaasta Jumalani luota, ja oman uuden nimeni.” (Ilm. 3:11-12).

”Minä tulen pian”. Se tarkoittaa Jeesuksen toista tulemistä, kun hän tulee takaisin maan päälle. Sitä kristittyjen tulee odottaa.

Filadelfian seurakunnan tulee jatkaa entiseen malliin. ”Pidä kiinni siitä, mitä sinulla on”. Se ei tarkoita itsetyytyväisyyttä. Ei Filadelfian seurakunta itsetyytyväinen ollutkaan. Sen voimavarat olivat vähäiset, joten sillä ei ollut kiusausta ruveta ylpeilemään omasta voimastaan, vaan sen piti turvautua Jeesuksen voimaan.

Se olisi voittajan tie. Ja voittaja pääsee Jeesuksen mukaan Jumalan valtakuntaan, Uuten Jerusalemiin. Ihan Ilmestyskirjan lopussa on näky siitä, kuinka tämä Uusi Jerusalem laskeutuu taivaasta ihmisten luo. Mutta tässä yhteydessä ei siitä sen enempää.

Jolla on korvat, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille (Ilm. 3:13)

Mitä Jumalan Henki sanoo tämän päivän seurakunnille tämän Ilmestyskirjan kohdan kautta?

Minusta ainakin sen, että meidän pitää olla uskollisia, toivorikkaita ja kestäviä siinä, kun kerromme tämän päivän yhteiskunnassa ihmisille Jeesuksesta. Hän haluaa siunata sellaisen ja vaikuttaa sanomamme kautta niin, että ihmiset kääntyvät ja ottavat Jeesuksen vastaan. Nekin, jotka ennemmin ovat vastustaneet kirkkoa ja sen sanomaa ja Jeesusta. Vaikka meidän voimavaramme olisivat vähäiset, niin sen ei pidä antaa estää työtämme Jeesuksesta kertovan evankeliumin esillä pitämisessä. Hän itse tulee avuksemme ja aukaisee ihmisten sydämet ottamaan sanoman vastaan. Itse me emme omassa voimassamme tai viisauksessamme sellaiseen kykene.